

Arrest

nr. 150 150 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan.

1.2 Op 23 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, die op 3 maart 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2014 werd ingediend door:

Naam: A(…)

Voornam: F(…)

Nationaliteit: Marokkaans

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;…’

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 04.06.2014; schrijven DVZ met betrekking het onderzoek wettelijke samenwoning dd. 24.06.2014: deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie*
- verklaring op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kennen. Uit de voorgelegde documenten en uit de gegevens van het Rijksregister blijkt niet dat betrokkenen op het moment van de aanvraag één jaar ononderbroken samenwoonden. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige

verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art.52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1. In feite

Verzoekster heeft al lange termijn een relatie met haar partner.

Teneinde hun relatie te officialiseren heeft verzoekster, tesamen met haar partner, een wettelijke samenwoning aangegaan bij het gemeentehuis van LANDEN.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel op 23 februari 2015 de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd haar betekend op 3 maart 2015.

Daar verzoekster zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoekster hiertegen beroep in te dienen.

2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoekster een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist met klem dat zij niet zou aangetoond hebben om een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner van tenminste twee jaar.

Dat verzoekster wil verwijzen naar haar bewijselementen:

Dat exemplatief gewezen wordt op het feit dat meerdere personen een verklaring op eer hebben afgelegd aangaande de relatie.

De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verklaringen op eer niet in overweging kunnen genomen worden omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden is geen afdoende motivering.

In casu dient benadrukt te worden dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, daar de Dienst Vreemdelingenzaken niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bewijsstukken van verzoekster, waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben van tenminste twee jaar.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest ten onrechte werd genomen.

Dat evenwel volledig ten onrechte de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu verwerende partij met bovenstaande gegevens geenszins rekening houdt, en zomaar verzoekster het verblijfsrecht beëindigt en haar een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “*de motiveringsplicht*” de schending van de formele motiveringsplicht wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoekende partij verwijst tevens naar het feit dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “*de motiveringsplicht*” de schending van de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40*bis* *juncto* 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht dient erop gewezen te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
 - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
 - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*
- (...)”*

Artikel 40*ter*, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: (...)”

De verzoekende partij betwist met klem dat zij niet zou aangetoond hebben een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner van tenminste twee jaar. Zij wijst exemplatief op het feit dat meerdere personen een verklaring op eer hebben afgelegd aangaande de relatie en stelt dat de stelling van de gemachtigde dat verklaringen op eer niet in overweging kunnen genomen worden omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden geen afdoende motivering is. Zij benadrukt dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, daar de gemachtigde niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bewijsstukken van de verzoekende partij, waaruit blijkt dat zij en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben van tenminste twee jaar.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere stelling dat de in de bestreden beslissing aangaande de voorgelegde verklaringen op eer opgenomen motivering geen afdoende motivering zou zijn en dat de gemachtigde niet op afdoende wijze rekening zou gehouden hebben met de voorgelegde bewijsstukken, maar zij laat na aan te geven waarom zij meent dat dit het geval is. Door louter aan te geven het niet eens te zijn met hetgeen de gemachtigde heeft beslist, toont de verzoekende partij niet aan dat sprake zou zijn van een onafdoende motivering of een onzorgvuldig onderzoek van het dossier. Er dient te worden vastgesteld dat door de gemachtigde werd aangegeven waarom hij oordeelt de voorgelegde verklaringen op eer door derden niet in overweging te kunnen nemen, met name omdat hij meent dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze motivering niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, de bestreden beslissing manifest ten onrechte werd genomen, en haar “zomaar” het verblijfsrecht wordt beëindigd – waarbij opgemerkt kan worden dat het *in casu* om een weigering en geen beëindiging van het verblijfsrecht gaat – en een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Ook dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij slechts een verklaring van wettelijke samenwoning en de verklaringen op eer heeft voorgelegd, zodat de bestreden beslissing wat dit betreft beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier en de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek naar haar situatie zou hebben geleverd en onbehoorlijk gedrag zou hebben vertoond. Daarnaast kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning niet betwist.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE